

Prof. dr hab. Elżbieta Awramiuk
Uniwersytet w Białymstoku

**RECENZJA WNIOSKU O NADANIE DR MONICE CZEREPOWICKIEJ
STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO W DZIEDZINIE NAUK HUMANISTYCZNYCH
W DYSCYPLINIE JĘZYKOZNAWSTWO**

I. SYLWETKA KANDYDATKI

Dr Monika Czerepowicka jest absolwentką filologii polskiej na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego (2000). Stopień doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo uzyskała na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie w roku 2006 na podstawie rozprawy doktorskiej napisanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Zygmunta Saloniego pt. „Opis lingwistyczny wyrażeń niestandardowych składniowo typu *na lewo, do dziś, po trochu, na zawsze* we współczesnym języku polskim” (recenzenci: prof. dr. hab. Włodzimierz Gruszczyński oraz prof. dr. hab. Aleksander Kiklewicz).

Kandydatka wcześniej nie ubiegała się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Dr Monika Czerepowicka od 2006 r. pracuje na stanowisku adiunkta na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie.

II. PODSTAWY PRAWNE OCENY

Oceniane postępowanie habilitacyjne zostało wszczęte 27.12.2023 r. na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 r. poz. 478 ze zm.). Zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 osoba składająca wniosek o nadanie stopnia doktora habilitowanego powinna spełniać następujące kryteria oceny:

- 1) posiada stopień doktora;
- 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:
 - a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, lub
 - b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub

- c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;
- 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Warunek, o którym mowa w pkt 1, został spełniony w 2006 r. **Kandydatka posiada tytuł doktora**. Spełnia także dwa pozostałe warunki, co wykażę w kolejnych punktach niniejszej recenzji.

III. OGÓLNA CHARAKTERYSTYKA OSIĄGNIĘĆ NAUKOWYCH

Zainteresowania naukowe dr Moniki Czerepowickiej obejmują zdyscyplinowany opis gramatyczny polszczyzny, leksykografię elektroniczną oraz lingwistykę korpusową. Podstawę ubiegania się w aktualnym postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego stanowi monografia autorska *Wielowyrazowe jednostki leksykalne w polszczyźnie. Studium leksykograficzne* (Olsztyn 2023).

Jeśli idzie o dane naukometryczne, to pomijając sumaryczny współczynnik Impact Factor, który nie jest powszechnie stosowany w naukach humanistycznych, na dzień wszczęcia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Kandydatka legitymowała się 100 cytowaniami wg Google Scholar (w tym 20 autocytowań) oraz Indeks Hirscha – 5. Sumaryczna punktacja ministerialna (liczona wg zasad stosowanych podczas parametryzacji w 2021 r., z dzieleniem punktów publikacji na liczbę współautorów) wynosi 1335.

Dr Monika Czerepowicka łącznie opublikowała 28 publikacji naukowych (po doktoracie – 24), w tym – 3 monografie (po doktoracie – 2), 9 rozdziałów w monografiach (po doktoracie – 8) oraz 16 artykułów (w tym po doktoracie – 14). Dorobek ten budzi uznanie pod względem jakościowym. Kandydatka publikuje swoje prace naukowe przede wszystkim w cieszących się prestiżem, wysoko punktowanych czasopismach lingwistycznych, takich jak „Język Polski”, „Prace Filologiczne”, „Prace Językoznawcze”, „LingVaria”, „Polonica”, „Biuletyn Polskiego Towarzystwa Językoznawczego”. Najwyżej notowana publikacja uzyskała 140 pkt („International Journal of Lexicography”), co w językoznawstwie polonistycznym nie zdarza się zbyt często.

Pani Doktor niemal połowę prac (13, po doktoracie – 12) opublikowała we współautorstwie, przy czym w 6 pracach odgrywała wiodącą rolę (figuruje jako pierwszy współautor). Pragnę podkreślić, iż w wypadku leksykografii elektronicznej oraz lingwistyki korpusowej praca zespołowa stanowi niezbędny warunek skutecznego aplikowania o finansowanie projektów, a tym samym warunkuje efektywną działalność naukową. Dorobek

Kandydatki to potwierdza. Brała ona udział w realizacji 7 projektów badawczych (w tym 4 realizowanych na UWM i 3 w ramach współpracy zewnętrznej), a obecnie uczestniczy w realizacji dwóch kolejnych. Ponadto wystąpiła na 24 konferencjach naukowych, w tym – 6 zagranicznych, co dobrze świadczy o aktywności naukowej Kandydatki.

IV. NAJWAŻNIEJSZE OSIĄGNIĘCIE NAUKOWE

Wskazana przez Kandydatkę jako najważniejsze osiągnięcie naukowe monografia *Wielowyrzowe jednostki leksykalne w polszczyźnie. Studium leksykograficzne* (2023, Wydawnictwo Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie) stanowi interesujące opracowanie dotyczące sposobów traktowania zleksykalizowanych połączeń wyrazowych w polskiej praktyce słownikarskiej począwszy od XIX wieku aż po współautorskie słowniki elektroniczne, w których zaproponowano nowatorską propozycję opisu fleksji jednostek wielowyrzowych.

Monografia składa się ze wstępu, siedmiu rozdziałów i zakończenia.

W rozdziale drugim *W stronę leksykografii elektronicznej* Autorka omawia pojęcie leksykografii, jej rolę, znaczenie, a także związaną z nią współcześnie terminologię i perspektywy badawcze, co pozwala jej zdefiniować własne podejście. Opowiada się za szerokim rozumieniem leksykografii jako niezależnej interdyscyplinarnej dyscypliny, której zadaniem jest nie tylko budowanie słowników i encyklopedii, ale także tworzenie służących ich opracowaniu baz danych. Precyzując zakres rozważań podjętych w recenzowanej pracy, stwierdza, że koncentruje się na słownikach języka polskiego i związkach językoznawstwa oraz informatyki, realizujących się w postaci leksykografii elektronicznej (s. 27).

W rozdziale trzecim *Teoria związku frazeologicznego* Autorka analizuje sposoby rozumienia wielowyrzowej jednostki leksykalnej w literaturze przedmiotu. Skupia się na tych modelach teoretycznych, które wpłynęły na praktykę leksykograficzną. Spośród lingwistycznych koncepcji omawia model tradycyjny Stanisława Skorupki, model funkcjonalny Andrzeja Marii Lewickiego, model semantyczny Andrzeja Bogusławskiego, model leksykograficzny Macieja Grochowskiego, model pragmatyczny Wojciecha Chlebdy oraz koncepcję frazeologii poszerzonej Piotra Müldnera-Nieckowskiego. W opisie uwzględnia także klasyfikacje inspirowane zastosowaniami informatycznymi, tj. model Sens ↔ Tekst Igora Mielczuka, Jurija Apresjana i Aleksandra Żółkowskiego, poziomy frazeologiczności Timoty'ego Baldwina i Su Nam Kima oraz skalę frazeologiczności Michała Woźniaka. Spójny wywód dowodzi złożoności zjawiska frazeologiczności i dobitnie przekonuje, że sposób definiowania wielowyrzowej jednostki języka zależy od celu prowadzonych badań.

Przeprowadzona analiza doprowadziła do zaproponowania autorskiej definicji jednostki wielowyrazowej. Dr Czerepowicka do jej obligatoryjnych cech definicyjnych zalicza podzielność formalną (jednostka wielowyrazowa składa się z co najmniej dwóch słów tekstowych) i nieregularność znaczeniową (znaczenie jednostki nie jest bezpośrednią sumą znaczeń jej składników), a także (jako cechy wymienne, z których wystarczy spełnić jedną, by dane połączenie odróżnić od konstrukcji i zaliczyć do wielowyrazowych jednostek języka) – nieciągłość (komponenty nie muszą bezpośrednio po sobie występować), stałość dystrybucyjną (przynajmniej jeden ze składników występuje w ściśle określonym sąsiedztwie leksykalnym) i nieregularność składniową (funkcja składniowa jednostki nie wynika wprost z relacji syntaktycznych zachodzących pomiędzy członami). Precyzuje, że w dalszym wywodzie przedmiotem jej zainteresowania będą jednostki odmienne (s. 58).

Rozdział czwarty jest największy objętościowo (s. 59-143) i zawiera wnikliwe omówienie sposobu opisu leksykograficznego jednostek wielowyrazowych w wybranych polskich słownikach (ogólnych i frazeologicznych) w ciągu niemal dwóch wieków sztuki słownikarskiej – od pierwszego jednojęzycznego słownika polszczyzny autorstwa Samuela Bogumiła Lindego po „Wielki słownik języka polskiego PAN”. Drobiazgowa, nierzadko krytyczna analiza pokazuje, jak zmieniał się sposób definiowania wielowyrazowych jednostek języka, ich notowania i przekazywania informacji o ich cechach gramatycznych. Autorka przekonuje, że leksykografia elektroniczna otwiera w tym zakresie zupełnie nowe możliwości, ale ukazując ją na tle rozwoju tradycji leksykograficznej, podkreśla ważność dzieł poprzedników. Przyjęte w analizie kryteria doboru słowników (zasięg, rozpoznawalność, znaczenie w rozwoju polskiej leksykografii, stosowane rozwiązania warsztatowe) pozwoliły przekonująco wykazać, że na tle ewolucji poglądów dotyczących frazeologizmów traktowanie ich jako niezależnych jednostek języka – szczególnie w kontekście warsztatu leksykograficznego – jest zjawiskiem stosunkowo nowym. Nowatorskie rozwiązania praktyczne pojawiają się znacznie później niż nowe paradygmaty metodologiczne, i co zaskakujące – na większą skalę wdrażane są w słownikach ogólnych niż specjalistycznych (frazologicznych).

W rozdziale piątym *Opis fleksyjny jednostki jako element struktury hasła słownikowego* Monika Czerepowicka podejmuje problematykę zakresu informacji fleksyjnej w opisie leksykograficznym. Przekonuje, że wielowyrazowym jednostkom języka powinien towarzyszyć równie precyzyjny opis fleksyjny co leksemom. Dowodzi, że dotychczasowe rozwiązania były bardzo zróżnicowane, a leksykografom trudno było pogodzić warunek kompletności informacji gramatycznej z perspektywą szerokiego odbiorcy. Satysfakcjonującą

realizację tego założenia umożliwił rozwój e-leksykografii, opartej na odpowiednio zorganizowanych bazach danych umożliwiających właściwą prezentację informacji zawartych w słowniku. Odwołując się do koncepcji opisu morfologicznego polszczyzny Janusza S. Bienia i Zygmunta Saloniego, Autorka pokazuje możliwości jej zaimplementowania w opisie nieciągłych jednostek leksykalnych.

W rozdziale szóstym Monika Czerepowicka analizuje sposób opisu leksykograficznego jednostek wielosegmentowych w dwóch elektronicznych słownikach fleksyjnych, których jest współautorką. „Słownik elektroniczny jednostek frazeologicznych” (SEJF) oparty na aplikacji Toposław zawiera około 3 tys. jednostek wielowyrazowych należących głównie do klasy leksemów imiennych, a „Słownik paradygmatów frazeologizmów werbalnych” (VERBEL) oparty na aplikacji Werbosław – ponad 5 tys. werbalnych jednostek wielowyrazowych o zróżnicowanej składni wewnętrznej i zewnętrznej. Oba słowniki metodologicznie oparte są na tych samych podstawach, dążą do jak najbardziej konsekwentnego, rygorystycznego opisu gramatycznego jednostek leksykalnych, wszystkie ich formy podając w sposób jawny, w całości. Autorka w rozdziale szóstym przeprowadza dyskusję na temat nomenklatury form fleksyjnych jednostek wielowyrazowych i rozszerza pojęcie fleksemu, interpretując go jako ciąg znaków wyrazowych o identycznym symbolu znaczenia leksykalnego oraz tożsamych kategoriach morfologicznych, a różniących się wartościami tych kategorii (s. 160). Łącząc perspektywę funkcjonalną i formalną, przekonuje, że wieloetapowy opis fleksyjny w aplikacji leksykograficznej umożliwi porównywalną z jednostkami ciągłymi charakterystykę gramatyczną jednostek nieciągłych i pozwala skutecznie je identyfikować podczas automatycznego przetwarzania zbiorów tekstowych.

Rozdział siódmy przynosi systematyzację formalno-paradygmatyczną jednostek wielowyrazowych notowanych w słownikach SEJF i VERBEL. To bardzo ciekawa część pracy, gdyż Autorka, bazując na szczegółowych informacjach dotyczących budowy i odmiany jednostek wielowyrazowych zawartych w elektronicznych słownikach fleksyjnych, rysuje panoramę gramatyczną polskiej frazeologii z podziałem na wielowyrazowe jednostki imienne i czasownikowe. Podstawę systematyzacji pierwszej grupy stanowią: przynależność do określonej klasy gramatycznej, budowa (liczba składników i ich właściwości) oraz kompletność paradygmatu. Grupę wyrażen konstituują głównie hasła rzeczownikowe (70% wszystkich haseł słownika), składające się z dwóch lub trzech komponentów leksykalnych, o regularnym paradygmacie fleksyjnym, powielające odmianę głównego składnika. Powtarzalnych wzorów strukturalno-paradygmatycznych wyrażen w SEJF-ie odnotowano 101. Systematyzacja frazeologizmów czasownikowych jest bardziej skomplikowana ze względu na

różnorodność ich cech morfologicznych i składniowych. Na podstawie analizy paradygmatów czasownikowych w słowniku VERBEL wyodrębniono 504 schematy strukturalno-fleksyjne. Przeprowadzone analizy dowodzą, że zbiór wielowyrazowych jednostek czasownikowych w głównej mierze tworzą zwroty grupy werbalnej o pełnym paradygmacie fleksyjnym, dziedziczonym po komponencie czasownikowym, a niezbyt częste ograniczenia fleksyjne mogą wynikać z cech składniowych, morfologicznych, pragmatycznych lub semantycznych jednostek.

Ostatni rozdział poświęcony jest omówieniu cech statystycznych wielosegmentowych jednostek leksykalnych notowanych w słownikach SEJF i VERBEL. Przeprowadzona systematyzacja wykazała, że zdecydowana większość jednostek reprezentuje zaledwie kilka wzorów strukturalno-paradygmatycznych, co skłoniło Autorkę do weryfikacji hipotezy o możliwości zastosowania w stosunku do nich prawa Zipfa (dotychczas potwierzonego w odniesieniu do jednowyrazowych jednostek leksykalnych). Autorka wykazała, że częstość występowania wzorów strukturalno-paradygmatycznych jednostek nieciągłych jest skorelowana z ich budową. Wzory szczególnie częste i bardzo częste obejmują ponad 60% wszystkich jednostek wielowyrazowych, a defektywność paradygmatyczna narasta wraz ze spadkiem rangi wzorów.

Monografia dr Moniki Czerepowickiej stanowi wielostronną analizę nieciągłych jednostek leksykalnych w polszczyźnie. O nowatorstwie tego opracowania świadczy wnikliwe przebadanie sposobu charakterystyki jednostek wielosegmentowych w polskich słownikach (zwłaszcza w zakresie ich cech gramatycznych), propozycja ich rygorystycznego opisu fleksyjnego oraz formalno-paradygmatycznej systematyzacji, a także ukazanie statystycznych właściwości zbioru analizowanych jednostek. Badania Kandydatki mają szczególną wartość dla e-leksykografii, automatycznego przetwarzania tekstu polskiego, a także językoznawstwa ogólnego. Wpisują współczesną leksykografię elektroniczną w polskie dziedzictwo kulturowe, rozwijają teorię leksykograficzną i mają bezpośredni wpływ na praktykę słownikarską. W podsumowaniu oceny monografii stwierdzam, że **stanowi ona znaczny wkład w rozwój językoznawstwa.**

V. INNE OSIĄGNIĘCIA NAUKOWE

Problematyka jednostek wielowyrazowych, szczególnie w kontekście leksykografii elektronicznej, interesowała Kandydatkę niemal od początku Jej drogi naukowej, gdyż doktorat dotyczył opisu powierzchniowskładniowego wyrażen niestandardowych typu *na lewo, do dziś, po trochu*. Większość Jej prac z okresu po doktoracie także dotyczy związków

frazeologicznych: ich zróżnicowania i kryteriów opisu, wykorzystania narzędzi korpusowych do ich ekstrakcji i analizy (również w odniesieniu do różnych języków, zwłaszcza słowiańskich), koncepcji elektronicznego słownika jednostek nieciągłych czy służących jego budowie aplikacji leksykograficznych, ale także obecności jednostek obcych w polskim zasobie frazeologicznym.

Problematyka zdyscyplinowanego opisu gramatycznego obejmuje przede wszystkim jednostki wielosegmentowe. Monika Czerepowicka w swych pracach konsekwentnie stoi na stanowisku, że ich charakterystyka nie powinna w zakresie szczegółowości odbiegać od tej stosowanej przy jednostkach ciągłych i proponuje służące realizacji tego postulatu konkretne rozwiązania, bazujące na znakomitym rozpoznaniu literatury przedmiotu i niezwykle skrupulatnym przebadaniu problemu. W stosunku do leksemów także przedstawia pogłębione analizy i propozycje interpretacyjne (np. prace poświęcone dystrybucji niektórych form zaimków trzeciosobowych czy odmianie czasowników o podstawie *mleć* i *pleć*).

Kolejny obszar Jej zainteresowań – językoznawstwo komputerowe – łączy się oczywiście z frazeologią, ale Kandydatka pisała też ogólnie o wykorzystaniu korpusów tekstów i innych narzędzi elektronicznych w praktyce językoznawczej i pozajęzykoznawczej (np. o wykorzystaniu programów komputerowych w praktyce logopedycznej bądź narzędzi do pomiaru zrozumiałości tekstu w kontekście praktyki szkolnej i wsparcia osób z zaburzeniami mowy).

Jeszcze raz wypada podkreślić, że Monika Czerepowicka jest współautorką dwóch słowników elektronicznych (SEJF i VERBEL), a także uczestniczyła w pracach nad „Słownikiem gramatycznym języka polskiego” (sgjp.pl), co – w połączeniu z dorobkiem scharakteryzowanym wyżej – uznaję za istotny wkład w rozwój polskiej leksykografii elektronicznej. Ponadto Kandydatka pełniła funkcję redaktora „Czasownika polskiego” Zygmunta Saloniego – słownika gramatycznego polskich czasowników, który miał kilka książkowych wydań. Podejmowała w swych publikacjach także kwestie istotne z punktu widzenia teorii leksykograficznej (np. sposób lematyzacji jednostek wielowyrazowych).

Prace dr Czerepowickiej opierają się zarówno na materiale empirycznym, jak i na refleksji teoretycznej, a Jej ustalenia pozwalają uściślić opisy leksykograficzne i wesprzeć proces automatycznego przetwarzania tekstu polskiego, a zatem nie tylko rozwiązują konkretne pytania badawcze, ale i służą – zapewne niebezpośrednio i w dłuższej perspektywie czasowej – zwykłym użytkownikom języka.

VI. ISTOTNA AKTYWNOŚĆ NAUKOWA REALIZOWANA W WIĘCEJ NIŻ JEDNEJ INSTYTUCJI NAUKOWEJ

Dr Monika Czerepowicka dwukrotnie współpracowała z Instytutem Podstaw Informatyki PAN przy realizacji grantów. W latach 2001–2004 w ramach projektu „Anotowany korpus pisanego języka polskiego z dostępem przez Internet (z uwzględnieniem zastosowań w inżynierii lingwistycznej)” pracowała nad ujednoznacznianiem wyników analiz morfologicznych słów w tekstach, a w latach 2009–2014 w ramach projektu „NEKST – Adaptacyjny system wspomagający rozwiązywanie problemów w oparciu o analizę treści dostępnych źródeł elektronicznych” zajmowała się opisem jednostek frazeologicznych we współczesnej polszczyźnie. Obecnie współpracuje z Politechniką Wrocławską w ramach projektu CLARIN i jest kierownikiem zadania „Słownik jednostek wielocłonowych ze zintegrowanym opisem fleksyjnym”.

W latach 2013–2017 dr Czerepowicka była członkiem Management Committee w sieci naukowej PARSEME (PARSing and Multiword Expressions) *Towards linguistics precision and computational efficiency in natural language processing* (kierownik projektu: prof. Agata Savary). Wieloletnia współpraca międzynarodowa dała wymierne efekty nie tylko w postaci omówionych wyżej publikacji, ale i w postaci stażu naukowego w Université François Rabelais de Tours oraz członkostwa w komitetach naukowych kilku międzynarodowych konferencji PARSEME (Grecja, Malta, Macedonia, Chorwacja).

Obecnie Kandydatka jest członkiem Management Committee w sieci naukowej UniDive – *Universality, diversity and idiosyncrasy in language technology* (projekt realizowany w latach 2022–2026, kierownik projektu: prof. Agata Savary).

Ponadto pani Doktor brała udział w pięciu kursach tematycznych i szkołach lingwistycznych na Uniwersytecie Karola w Czechach.

Stwierdzam, że **Kandydatka wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej instytucji naukowej, w tym zagranicznej.**

VII. OSIĄGNIĘCIA DYDAKTYCZNE, ORGANIZACYJNE I POPULARYZUJĄCE

Dr Monika Czerepowicka na UWM prowadzi na filologii polskiej, logopedii i lingwistyce w biznesie wykłady autorskie, ćwiczenia kursowe, konwersatoria specjalizacyjne oraz seminaria dyplomowe (wypromowała 24 licencjuszy). Obok zajęć zgodnych z profilem Jej działalności naukowej (np. takich jak *Zagadnienia językoznawstwa komputerowego* bądź *Gramatyka opisowa współczesnego języka polskiego*) uwagę zwracają zajęcia związane z inną pasją Kandydatki – z muzyką, takie jak: *Wybrane zagadnienia muzykoterapii*, *Logorytmika i*

umuzycalniczenie, Muzyka w terapii logopedycznej. Kandydatka od 2019 r. pełni obowiązki promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim.

Dr Monika Czerepowicka od 2010 roku jest członkiem wielu gremiów działających na Wydziale Humanistycznym UWM (m.in. od dekady jest członkiem kolegium redakcyjnego czasopisma naukowego „Prace Językoznawcze”, od 2015 – członkiem zespołu ds. jakości kształcenia na kierunku logopedia), a latach 2010-2014 pełniła funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Filologii Polskiej. Wszystko to świadczy o Jej dużym zaangażowaniu w działalność organizacyjną na rzecz macierzystej jednostki.

Kandydatka prowadzi także ożywioną działalność popularyzatorską w placówkach edukacyjnych w Olsztynie i w regionalnych mediach, a Jej aktywność w tym obszarze służy promocji języka polskiego i językoznawstwa.

Pani Doktor potrafi wykorzystać swe specjalistyczne umiejętności do współpracy z otoczeniem gospodarczym. W latach 2019–2021 była członkiem kluczowej kadry projektu „Technologia kontekstowego rozumienia języka pisanego na potrzeby poprawy błędów oraz automatycznej oceny zrozumiałości tekstu” realizowanego przez firmę Ermlab Software i finansowanego przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju. Efektem tej współpracy jest dostępny w Internecie korektor tekstu GoodWrite.

VIII. KONKLUZJA

Dr Monika Czerepowicka jest rozpoznawalną w Polsce badaczką, o sprecyzowanych zainteresowaniach naukowych i wysokich kwalifikacjach. Jej aktywność naukowa istotnie przyczyniła się do poszerzenia wiedzy w zakresie poszerzonego, zdyscyplinowanego opisu jednostek wielowyrazowych i została wykorzystana w leksykografii elektronicznej. Osiągnięcia naukowe Kandydatki spełniają warunki, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Na podstawie lektury prac dr Moniki Czerepowickiej, w tym monografii *Wielowyrzowe jednostki leksykalne w polszczyźnie. Studium leksykograficzne*, oraz jej dokonań opisanych w autoreferacie stwierdzam z pełnym przekonaniem, że **osiągnięcia naukowe Kandydatki spełniają wymogi stawiane osobom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego.**

Białystok, 10 czerwca 2024 r.